

Iris Boter

Zootje ongeregeld

δ

Copyright ©2023 Uitgeverij Dyslexion, Deventer

ISBN 9789463245654

NUR 282

Papier met FSC–certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij

© Moon, Amsterdam 2021

© Iris Boter, 2021

© Tekst en muziek pagina 9: Marko Draisma

Ontwerp omslag: Marieke Oele

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

Hoofdstuk 1

Het is mij niet toegestaan ineengevouwen stukjes papier als projectielen door het luchtruim te doen voortbewegen.

Dat is de zin die Tore moet schrijven. Met het puntje van haar tong tussen haar lippen schrijft ze de woorden op.

En nog eens.

En nog eens.

En ze moet het nog zevenennegentig keer opschrijven.

Haar krassende pen is het enige geluid dat klinkt.

Tore zit aan een wiebelend tafeltje in de gang van school. Het is een hoge gang met groene tegels op de muur. Aan de andere kant van die muur zit de klas waar ze zojuist uitgestuurd is. Af en toe hoort ze meester Bezuidenhout praten.

Tore zucht diep. Heel diep.

Hoe schrijf je projectielen? Hoe schrijf je luchtruim?

Hoe schrijf je ineengevouwen? Tore weet zelfs niet goed hoe je papier schrijft.

Waarom mag ze als straf niet gewoon het plein vegen of koffie voor de meester halen, zoals wel vaker?

Gelukkig lukt het haar om met twee pennen tegelijk te schrijven. Ze moet zo vaak strafregels schrijven, dat ze blij is dat ze dat ontdekt heeft. Het gaat twee keer zo snel, maar zelfs dat vindt ze nog te langzaam.

Na tien regels kijkt ze weer om zich heen. De ramen in de gang zitten zo hoog dat je bijna alleen de lucht kunt zien. Alleen de takken van de kastanjeboom op het plein zwaaien af en toe naar haar door het glas.

Ha Tore, zeggen ze. Zit je daar nou alweer?

Ja. Daar zit ze. Alweer.

En waarom precies?

Eigenlijk was er niks gebeurd. Ze had een stukje papier uit haar taalschrift gescheurd en erop geschreven: *wil je vanmiddag bij me komen spelen?* Daar had ze een propje van gemaakt en toen had ze het naar Mila gegooid, die een paar tafels verder zat. Het propje verdween in Mila's haar zonder dat ze het merkte. En opeens stond meester Bezuidenhout voor haar tafel. 'Tore? Weet jij het antwoord?' vroeg hij.

De les ging over een oorlog die heel lang duurde, dat wist ze nog. ‘Tachtig jaar,’ zei ze.

‘Nee, Tore. Dat is niet het goede antwoord.’

Hij zuchtte. En toen zette hij haar met strafwerk op de gang. Sommige ouders hadden geklaagd.

Ze vinden strafregels ouderwets. Maar toen had meester Bezuidenhout gezegd: ‘Ik ben ook ouderwets. Ik ben zelf opgevoed met strafregels en juist daarom ben ik zo’n goede meester geworden.’

Tore schrijft verder. Regel elf en twaalf.

Aan de andere kant van de muur roept meester Bezuidenhout: ‘Slag bij Nieuwpoort? Weet iemand wanneer dat was? Mila?’

Ach, die arme Mila, denkt Tore. Ze is nog maar net nieuw op school. Misschien heeft ze op haar vorige school geen geschiedenis gehad. Of ze waren nog maar bij het jaar 1500.

Tore draait haar vel papier om en schrijft er zo groot mogelijk het getal 1600 op. Daarna klimt ze op de tafel en houdt het papier voor het raam van de klas. Niemand ziet haar, iedereen kijkt naar meester Bezuidenhout. Tore tikt op het raam. En nog eens.

Dan kijkt Mila op. Ze lacht als ze Tore ziet.

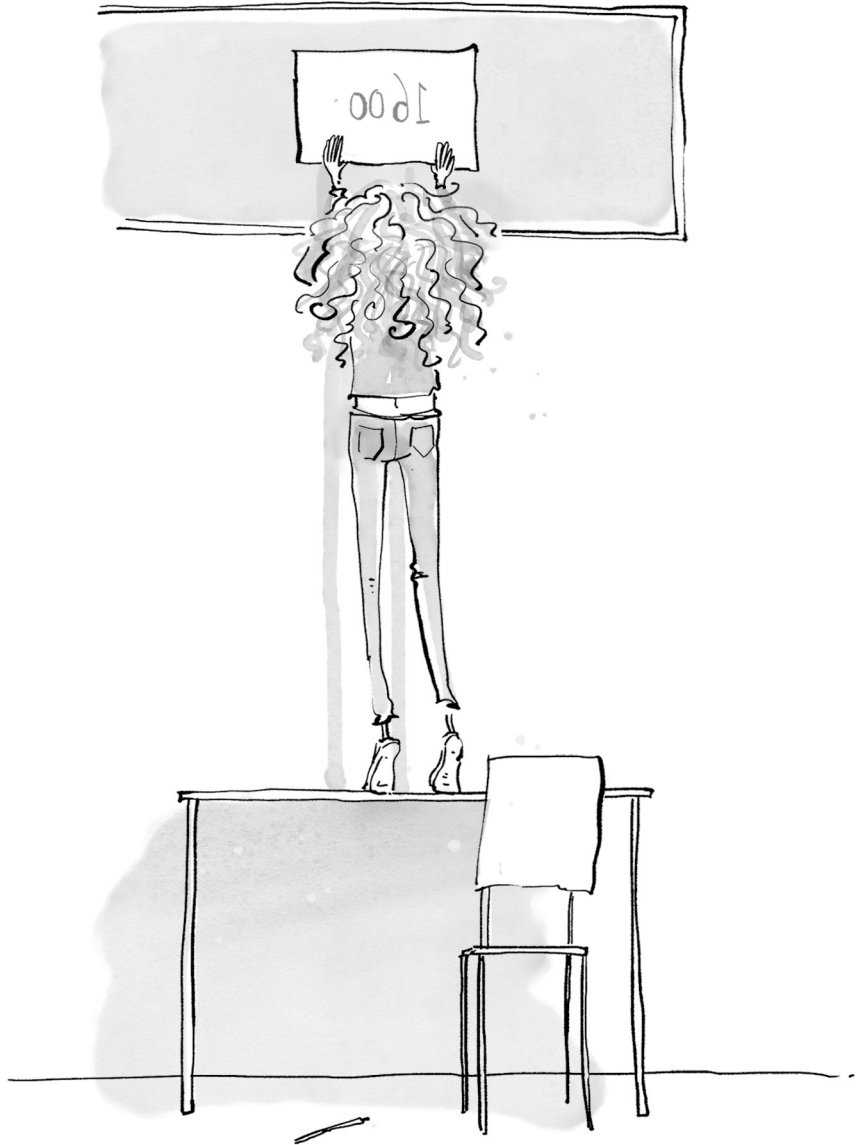
‘1600 meneer,’ zegt ze.

‘Nou, dat werd tijd,’ zegt meester Bezuidenhout.

‘Als ik nog langer had moeten wachten, was die hele slag in 1601 gebeurd.’

Mila steekt haar duim op naar Tore, maar dat had ze beter niet kunnen doen. Snel duikt Tore weg, maar het is te laat. Meester Bezuidenhout zwaait de deur open en komt naast haar tafel staan.

‘Voeg eraan toe: *Het is mij niet toegestaan*

antwoorden voor te zeggen. Vijfentwintig keer.'

'Ja, meester.' Als hij weer weg is, probeert Tore drie pennen tegelijk vast te houden, maar dat lukt jammer genoeg niet. Met twee pennen schrijft ze zo snel mogelijk door.

Na een tijdje hoort ze de klas binnen zingen.

Zingen is een van de leukste dingen die er zijn.

‘Altijd hetzelfde liedje, dat ik voor je zing en als ik aan het eind ben begin ik bij ‘t begin,’ zingt Tore luidkeels mee. In canon.

Als Tore eindelijk klaar is met alle honderdvijfentwintig strafregels klopt ze op de deur. ‘Binnen,’ zegt meester Bezuidenhout en ze doet de deur open. ‘O jammer, jij bent het. Ik had gehoopt dat iemand me een gevulde koek kwam brengen.’ ‘Ik ben klaar,’ zegt Tore.

Meester Bezuidenhout zet zijn bril op zijn neus en bekijkt haar strafregels. ‘Je hebt *projectielen* verkeerd geschreven. En *toegestaan*. En *papier*. Je hebt zelfs fouten in je spelfouten gemaakt. Tore, Tore.

Hoe kunnen we jou ooit leren lezen en schrijven? Als er een cijfer bestond voor de meeste spelfouten zou je een tien krijgen.’

‘Dat wil ik wel,’ zegt Tore. ‘Eindelijk een tien!’

Door elke fout zet meester Bezuidenhout met zijn rode pen een kruis. Dat kan hij niet laten.

Het verhaal gaat dat hij altijd een rode pen bij zich

Altijd hetzelfde liedje
Canon voor 4 stemmen

Al - tijd het-zelf-de lied - je, dat ik voor je zing en
als ik aan het eind ben be - gin ik bij 't be - gin.

tekst & muziek
Marko Draisma

heeft en zelfs in de supermarkt en in het gemeentehuis fouten verbetert op prijskaartjes en in folders.

Meester Bezuidenhout telt of het genoeg strafregels zijn en dan gooit hij het papier in de oudpapierbak.

‘Toevallig komt er vanmiddag een container om oud papier in te zamelen,’ zegt hij. ‘Dus je hebt een erg goede bijdrage geleverd aan het klimrek, Tore.

Daar sparen we voor. Dank je wel namens de kleuters.’

‘Graag gedaan,’ zegt Tore.

Dan gaat de bel. De kinderen ruimen meteen hun tafels leeg en wachten tot meester Bezuidenhout zegt dat ze mogen gaan. ‘Vergeet niet dat jullie morgen vrij zijn. Studiedag!’ zegt hij. ‘Alle meesters en juffen krijgen weer les omdat jullie steeds ingewikkelder worden.’

Juichend rent de klas naar buiten. Maar meester Bezuidenhout houdt Tore tegen.

‘Jij mag nog even je werkstuk inleveren,’ zegt hij.

Tore staart hem aan. ‘Je weet wel, je werkstuk over je lievelingsdier. Dat vandaag moest worden ingeleverd.’

Tore kijkt in haar tas. In alle vakjes. ‘Het ligt nog thuis, denk ik. Of ik ben het onderweg verloren.’ Het staat toch stikvol fouten, denkt Tore. Ik kan het beter niet inleveren.

Meester Bezuidenhout zucht. ‘Je moet echt wat aan je slordigheid doen, Tore,’ zegt hij. ‘Je zult er nog eens grote problemen mee krijgen. Grotere dan nablijven, bedoel ik.’

‘Moet ik nou ook nog nablijven?’ vraagt ze.

‘Nee, zeg!’ roept meester Bezuidenhout. ‘Daar heb ik helemaal geen zin in. Woensdagmiddag is mijn vrije middag.’ Hij legt zijn vingers op zijn voorhoofd. ‘Ik heb rust nodig en kan niemand meer om me heen verdragen. Neem het werkstuk gewoon overmorgen mee. En nu: wegwezen!’

Tore rent naar buiten, waar Mila met een bal tegen de muur staat te stuiteren. Als ze Tore ziet vangt ze de bal. ‘Dank je wel,’ zegt Mila. ‘Dat je me hielp bij geschiedenis.’

‘Tuurlijk,’ zegt Tore. ‘Geen probleem.’ Zou Mila speciaal op haar gewacht hebben om dit te zeggen? Dat is echt lief. De andere kinderen zijn nooit zo geïnteresseerd in Tore. Ze pesten haar niet, maar willen ook nooit met haar afspreken.

Misschien kan Mila haar nieuwe vriendin worden.

‘Zullen we samen naar huis lopen?’ vraagt Tore.

‘We moeten allebei die kant op.’ Dat doen ze. Het is een mooie dag, de zon schijnt.

‘Mijn briefje zit nog in je haar,’ zegt Tore.

Mila pakt het propje en vouwt het open. *Wil je bei*

mei komen spellen? leest ze.

‘Spelen moet met één l,’ zegt Mila. ‘En het is bij mij, allebei met de lange ij, niet bei mei.’

‘Nou?’ vraagt Tore. ‘We wonen in een groot huis, en we hebben varkens, kippen en konijnen en een superleuke hond. En een pony! En een zolder. En een popcornmachine.’

‘Nee,’ zegt Mila. ‘Ik moet naar huis.’ Ze maakt weer een propje van het papiertje.

‘Morgen dan?’

‘Ook niet.’ Mila begint sneller te lopen.

‘Overmorgen?’

‘Ik moet de hele week direct naar huis,’ zegt Mila.

‘Echt?’ Tore staat stil en kijkt naar Mila, die naar de grond kijkt.

‘Echt?’ vraagt Tore nog een keer.

